

Stáž na interním oddělení v Loreley-Kliniken Oberwesel, Mittelrhein

4-týdenní praktikum v Loreley-Kliniken jsem absolvovala letos od 14.10 do 8.11. 2013 a byla to bezpochyby moje nejlepší zkušenost z lékařského prostředí za celé moje studium, proto stáž v zahraničí musím všem doporučit (i těm, co v zahraničí jako lékaři pracovat nechťejí)!

K ucházení o stáž jsem potřebovala životopis v německém jazyce (Lebenslauf), Povrzení o jazykové úrovni B2 (v mém případě stačilo potvrzení o dvouměsíčním jazykovém kurzu-niveau B2, který jsem navštěvovala letos v Berlíně), motivační dopis (Bewerbung um Praktikum im Krankenhaus) a v němčině napsané termíny v korelaci s rozvrhem a termínem státnic (Plantermin und Abteilung des Praktikums).

Praktikum mi nabídli 3 týdny před odjezdem, a tak tak jsem stihla zařídit všechny potřebné dokumenty. Kontaktovali mě e-mailem, a pak už jsem si vše s personální asistentkou ředitele nemocnice a sekretářkou interního oddělení zařizovala osobně. Tak za prvé, domluvit se na mateřské klinice (u mě kardiologie), zda mi vůbec dovolí povinnou předstátnicovou stáž odjít v zahraničí. Nebyl s tím problém. Pro fakultu jsem potřebovala odevzdat vyplněnou, orazítovanou smlouvu německou nemocnicí (Student Internship Provision Agreement) a Žádost o povolení studijního/pracovního pobytu v zahraničí. Smlouvu mi naštěstí během těch dvou týdnů stihli poslat zpět emailem, dále také chvíli trvalo vyřizování na studijním oddělení-smlouvy musela podepsat paní prodávka a tajemník LF UPOL. Pak je samozřejmě důležité mít do zahraničí pojištění, nejen cestovní, ale i pojištění v případě poškození pacienta. To jsem dostala zdarma od fakulty právě na základě podepsané smlouvy.

Naopak z Německa mi poslali také několik dokumentů, které bylo potřeba vyřídit, např. potvrzení o očkování proti hepatitidě B od praktického lékaře.

Ještě před odjezdem jsem se informovala na ubytování, které jsem měla zdarma přímo v areálu nemocnice. Nakonec mi platili i snídaně, oběd a večeře každý den (včetně soboty, neděle), ale to si nemyslím, že je standart, možná jen v Marienhaus.

Loreley-Kliniken v Oberweselu patří do společnosti Marienhaus, která vlastní v Německu více než 20 nemocnic. Podrobnosti o této společnosti naleznete na webové stránce <http://www.marienhaus.de/startseite/>.

Co se týče samotné stáže, nemohu si ji vynachválit. Od rána do večer se mi věnoval buď ředitel nemocnice, přednosta interní kliniky nebo přednosta anesteziologie. Ze začátku byl samozřejmě trochu problém v komunikaci. Lépe mluvím než rozumím. Problém byl také s dialektem, každý v Německu mluví úplně jinak ☺ Ale to se vše hned po prvním týdnu zlepšovalo. Také počítejte s tím, že v nemocnici strávíte o mnoho více času než u nás. Na oddělení jsem chodila už v 7 ráno a všem pacientům jsem odebírala krev (hned první den mě to naučili☺, a pak už jsem měla plnou důvěru a chodila dělat odběry sama). Dopoledne jsem většinou strávila na různých výkonech, asistovala jsem u kolonoskopií (prakticky každý den),

gastroskopií, během kterých jsem vedla i anestezii, úplně od začátku, včetně premedikace, zavedení periferního žilního katétru pro anestezii během výkonu (to mě taky učili už od druhého dne). Viděla jsem brochoskopie, punkci pleurálního výpotku, spirometrii, transezofageální echokardiografii a jednou jsem asistovala u biopsie jater. Asi od poloviny stáže jsem začínala sama provádět ultrazvuk břicha, a ke konci mě učili i echokardiografii. Když zrovna nebyl žádný výkon, šla jsem dělat příjmy pacientů, které k nám dovezla zrovna záchranka, to bylo velmi zajímavé. Pacienta jsem během příjmu kompletně vyšetřovala, odebírala anamnézu, zajišťovala žilní přístup, samozřejmě s pomocí lékaře, když jsem zrovna nerozuměla, jaké potíže pacient má. Příjmy jsem potom někdy referovala během vizity nebo na našem odpoledním „sedánku“. Odpoledne jsme dělali vizitu a někdy ještě příjem. Běžně jsem chodila domů až po 3 hodině (takže nepočítejte s tím, že se mnoho naučíte na státnice ☺, o to více se naučíte s praxí!!). Byla jsem jednou na výletě se záchrankou, jednou u operace páteře, kde jsem i intubovala. Lékaři běžně zůstávali v práci místo do půl 4 do 6, 7 nebo 8 večer. Také se mi líbilo, že používali diktafony, žádné zdržování s zapisováním do počítače, a určitě si sebou vezměte pěkný plášť, bílé kalhoty a možná i košili, docela si potrpí na úhlednost.

Všichni se snažili mi hrozně pomáhat. Asi polovina lékařů byla z ciziny, takže věděli, jak je to ze začátku těžké, když člověk nemá jednak dostatek znalostí, jak z oboru, tak jazykové. Pomohli mi také zařídit si další praxi na prázdniny v jiném městě, také v nemocnici společnosti Marienhaus, na oddělení, které jsem si přála. A poradili, co a kde zařídit po státnicích, když bych chtěla v Německu pracovat.

Moc se mi tam zkrátka líbilo, vůbec nelituji stresu, který jsem měla potom před státnicemi, když jsem se vrátila z Německa, jelikož jsem se opravdu neměla moc čas učit. Také jazyk jsem si určitě hodně zlepšila, angličtinu jsem nepoužila ani jednou. A rozhodně Vás to baví více se učit při praxi, než doma v jazykovce.

Když jsem odjížděla, měla jsem těžké srdce, a moc ráda bych se tam vrátila jednou.

Pokud máte jakékoli otázky, určitě je ráda zodpovím, budu-li vědět. Umíte-li alespoň trochu německy a máte-li odvalu neváhejte - jeďte a věřte mi, že nebudete litovat!

Veronika Filipová